RETSMØDERAPPORT
i de forenede sager 33, 44, 110, 226 og 285/86 *

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

A — *Faktiske omstændigheder*

Sagsøgerne er jern- og stålvirksomheder. Stahlwerke Peine-Salzgitter fremstiller bl. a. produkter i grupperne Ia til Ic og III. Hoogovens Groep BV (herefter benævnt »Hoogovens«) fremstiller især produkter i grupperne Ia og Ib. For disse grupper er forholdet mellem produktionskvoten og den del heraf, som kan leveres på det fælles marked (benævnt I:P-forholdet), af historiske grunde særligt ugunstige for sagsøgerne, både i absolutte tal og i forhold til EF-gennemsnittet.

De nærmere enkeltheder i sagsøgernes situation, sammenlignet med EF-gennemsnittet, er, for så vidt angår I: P-forholdet i tredje kvartal 1986, således (de af sagsøgerne fremlagte tal adskiller sig en smule fra de af Kommissionen fremlagte).

(i %)

Produktgruppe	Ia	Ib	Ic	III
Peine Salzgitter	63,2	48,5	48,1	51,9
Hoogovens	51,1	56,2	—	—
EØF-gennemsnit	75,6	67,7	75,2	72,8

Disse ugunstige I:P-forhold har allerede i flere år skabt særlige økonomiske problemer for sagsøgerne, idet de delvis hidrører fra en væsentlig eksport, medens markedssituationen dels har ændret sig væsentligt i forhold til referenceperioderne — som udelukkende tager hensyn til producerede mængder og ikke de leverede mængder — og indtægten af eksportsalget dels generelt er væsentligt mindre end af salget i Fællesskabet.

I sagerne 226 og 285/86 har Hoogovens fremlagt dokumentation for sit samlede tab som følge af, at Kommissionen ikke har justeret dens I:P-forhold. Kommissionen har dog fundet, at Hoogovens' beregninger ikke kan tages til følge på dette punkt, idet situationen ifølge den påvirkes af for mange ubestemte faktorer til, at der kan foretages en korrekt beregning på nuværende tidspunkt.

* Processprog: Tysk og nederlandsk.

Kommissionen har gentagne gange udtrykt sin vilje til at undersøge spørgsmålet om I:P-forholdet.

I sin meddelelse til Rådet vedrørende »Indførelse i medfør af EKSF-Traktatens artikel 58 af en produktionskvoteordning, der skal gælde efter den 31. december 1985« [dok. KOM(85) 509 endelig udg. af 8. oktober 1985 [1]], udtalte Kommissionen, at det var nødvendigt at ændre referencerne, hvis grundlag var forblevet uændret siden indførelsen af kvotesystemet, og som var baseret på endnu ældre produktioner. Kommissionen erkendte, at samhandelen på jern- og stålområdet mellem Fællesskabet og det øvrige marked havde ændret sig dybtgående siden indførelsen af kvoteordningen, og at det derfor var nødvendigt at revurdere situationen for de virksomheder, hvis I:P-forhold for alle de produkter, som er omfattet af ordningen, lå langt under EF-gennemsnittet. Kommissionen foreslog for hver enkelt virksomheds produktion at begrænse I:P-forholdet til en værdi på under 10 procentpoints i forhold til EF-gennemsnittet.

Rådet behandlede dette dokument den 29. oktober 1985.

Den 27. november 1985 udstedte Kommissionen sin beslutning nr. 3485/85/EKSF om forlængelse af overvågningsordningen og systemet for produktionskvoter for visse produkter for virksomhederne i jern- og stålindustrien (EFT L 340, s. 5). Denne beslutning fastsætter ingen justering af I:P-strukturen, som var foreslået af Kommissionen.

Der er uenighed mellem parterne om, hvorvidt Rådet har godkendt Kommissionens forslag, for så vidt angår tilpasning af I:P-forholdet. Sagsøgerne gør gældende, at Rådet ikke udtrykkeligt har forkastet den nævnte tilpasning: Der var endnu ikke officielt afgivet en samstemmende udtalelse, der forelå blot et mødereferat, hvori den omtvistede tilpasning end ikke omtales.

Kommissionen har anført, at selv om referatet med Rådets konklusioner ikke henviser til et udtrykkeligt forbud mod at tilpasse I:P-forholdet, følger et sådant forbud af den omstændighed, at Rådet godkendte det kvotasystem for produktionen, der var forelagt Rådet og ændret af dette, således som det er beskrevet i mødereferatet. Da de ændringer af kvotasystemet, der fremgår af mødereferatet, ikke nævner tilpasningen af I: P-forholdet, følger det, at Rådet ikke godkendte den.

B — *Påstande*

Den 7. februar 1986 anlagde Stahlwerke Peine-Salzgitter sag 33/86 med påstand om annullation af artikel 5 i beslutning nr. 3485/85/EKSF, for så vidt som den ikke giver mulighed for en rimelig tilpasning af leveringskvoten for virksomheder, hvis kvote er væsentligt lavere end EF-gennemsnittet.

Den 17. februar 1986 anlagde Stahlwerke Peine-Salzgitter sag 44/86 med påstand om delvis annullation af Kommissionens individuelle beslutning af 30. december 1985 [SG (85) D/17043], for så vidt som den for

1 — O. a.: Den danske version er dateret 8. oktober 1985. Den franske version er dateret 25. september 1985.

det første kvartal af 1986 fastsætter den del af virksomhedens kvote, der kan leveres på det fælles marked. Denne kvote er ifølge sagsøgeren urimelig. Sagsøgeren har forklaret, at uanset om de normative regler skulle have været fastsat i den generelle beslutning nr. 3485/85/EKSF, hvilket er spørgsmålet i sag 33/86, ser virksomheden sig nødsaget til også at anfægte den individuelle beslutning, for ellers kunne Kommissionen påberåbe sig, at virksomheden havde ladet den nævnte beslutning træde i kraft uden at anfægte den.

Den 9. maj 1986 anlagde Stahlwerke Peine-Salzgitter sag 110/86 med påstand om annullation af Kommissionens individuelle beslutning af 21. marts 1986 [SG (86) D/3433], for så vidt som den fastsætter leveringskvoten for produkterne i grupperne Ia, Ib, Ic og III for andet kvartal 1986, og for så vidt som den ikke tager hensyn til sagsøgerens objektive krav på en rimelig leveringskvote.

Den 20. august 1986 anlagde Hoogovens sag 226/86 med påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 14. juli 1986 [SG (86) D/8396] [som senere ændret ved Kommissionens beslutning af 5. august 1986, SG (86) D/9551] om fastsættelse af kvoter for tredje kvartal 1986. Til støtte for sagen har Hoogovens påberåbt sig, at beslutning nr. 3485/85/EKSF er ulovlig.

Den 20. november 1986 anlagde Hoogovens sag 285/86 med påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 6. oktober 1986 [SG (86) D/11531] [som ændret ved Kommissionens beslutning af 28. november 1986, SG (86) D/14405] om fastsættelse af kvoter for fjerde kvartal 1986. Også i denne sag har Hoogovens påberåbt sig, at beslutning nr. 3485/85/EKSF er ulovlig.

C — *Retsforhandlinger*

Efter at Hoogovens den 21. juli 1986 indgav en anmodning om intervention til støtte for Stahlwerke Peine-Salzgitter's påstande i sag 33/86, tillod Domstolen ved kendelse af 3. oktober 1986 interventionen.

Ved kendelse af samme dato forenedes sagerne 44 og 110/86.

Ved afgørelse af 20. maj 1987 besluttede Domstolen i henhold til procesreglementets artikel 95, stk. 1 og 2, at henvise sagerne til Sjette Afdeling.

Ved kendelse afsagt af Sjette Afdeling, den 30. juni 1987 forenedes sagerne 33, 44 og 110, 226 og 285/86.

Ved afgørelse af 22. september 1987 henviste Sjette Afdeling sagerne til Domstolens plenum i henhold til procesreglementets artikel 95, stk. 4.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse, hvorved der dog i henhold til artikel 24 i protokollen vedrørende statutten for EKSF-Domstolen er stillet spørgsmål til Rådet.

D — *Spørgsmålet stillet af Domstolen*

Domstolen har stillet Rådet følgende spørgsmål:

»Skal Rådets tavshed over for de forslag om tilpasning af I: P-forholdene, som Kommissionen har forelagt Rådet i sin meddelelse om 'Indførelse i medfør af EKSF-Traktatens artikel 58 af en produktionskvoteordning, der skal gælde efter den 31. december 1985' (dok. KOM(85) 509 endelig udg. af 8. oktober 1985) fortolkes som et manglende 'samtykke' i henhold til EKSF-Traktatens artikel 58, stk. 1?

I bekræftende fald bedes Rådet oplyse, hvorfor den forkastede de nævnte forslag.«

Den 6. juli 1987 besvarede Rådet Domstolens spørgsmål. Rådet tilstillede Domstolen et uddrag af mødeprotokollen fra sit 1 036. møde, afholdt den 29. oktober 1985 (dok. 10 005/85, s. 3 og 4), vedrørende indførelsen efter den 31. december 1985 af den produktionskvoteordning, som var beskrevet i Kommissionens meddelelse til Rådet.

Rådet tilføjer, at det fremgår af Rådets samtykke, at det ikke har givet samtykke til en tilpasning af I:P-forholdene. Rådet har nemlig givet sit samtykke til de forslag, som var stillet i Kommissionens meddelelse af 8. oktober 1985, og som under drøftelserne i Rådet var blevet ændret af Kommissionen navnlig derved, at principperne vedrørende I: P-forholdene var blevet ophævet.

II — Parternes påstande

Stahlwerke Peine-Salzgitter, sagsøger i sagerne 33, 44 og 110/86, har nedlagt påstand om, at Domstolen:

i sag 33/86:

kender artikel 5 i sagsøgtes generelle beslutning nr. 3485/85/EKSF af 27. november 1985 (EFT L 340 af 18.12.1985, s. 5) ugyldig, for så vidt som denne artikel ikke hjemler mulighed for en rimelig tilpasning af den del af produktionskvoterne, der kan leveres på det fælles marked, for de virksomheder, for hvem den del, der kan leveres på det fælles marked som følge af kvoteordningen, er væsentligt mindre end EF-gennemsnittet;

i sag 44/86:

kender sagsøgtes beslutning SG (85) D/17043 rettet til sagsøgeren, der er truffet den 30. december 1985 og meddelt den 10. januar 1986, ugyldig, for så vidt som den fastsætter den del af produktionskvoten, der kan leveres på det fælles marked for grupperne Ia, Ib, Ic og III;

i sag 110/86:

kender sagsøgtes beslutning rettet til sagsøgeren, der er truffet den 21. marts 1986 [SG (86) D/3433] og meddelt den 3. april 1986, ugyldig, for så vidt som den fastsætter den del af produktionskvoten, der kan leveres på det fælles marked for produkterne i grupperne Ia, Ib, Ic og III.

Stahlwerke Peine-Salzgitter har i replikken i sag 33/86 frafaldet en subsidiær påstand om annullation af Kommissionens skrivelse af 22. januar 1986 til sagsøgeren, som svar på en skrivelse af 25. november 1985 fra sagsø-

geren, der klagede til Kommissionen under henvisning til EKSF-Traktatens artikel 35, idet Kommissionen i svarskriftet erklærede, at den omhandlede skrivelse ikke havde karakter af en selvstændig beslutning.

Hoogovens, intervenient i sag 33/86, har tilsluttet sig sagsøgerens påstande.

Hoogovens, sagsøger i sagerne 226 og 285/86, har nedlagt påstand om, at Domstolen:

i sag 226/86:

— helt eller i det mindste delvist annullerer beslutningen af 14. juli 1986 fra Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, der udtrykkelig er rettet til sagsøgeren [ref. SG (86) D/8396], som ændret og tilpasset ved Kommissionens beslutning af 5. august 1986, der ligeledes er rettet til sagsøgeren med reference SG (86) D/9551, hvilken beslutning er meddelt sagsøgeren den 25. juli 1986 ved skrivelse fra Kommissionen, dateret den 14. juli 1986;

— kender den generelle beslutning nr. 3485/85/EKSF af 27. november 1985 fra Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (EFT L 340 af 18.12.1985, s. 5), ulovlig og retsstridig helt eller delvist;

i sag 285/86:

— helt eller i det mindste delvist annullerer beslutningen af 6. oktober 1986 [ref. SG (86) D/11531] fra Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, som udtrykkelig er rettet til sagsøgeren, og som er meddelt denne den 20. oktober 1986 ved en skrivelse fra Kommissionen, dateret den 6. oktober 1986;

— helt eller delvist kender den generelle beslutning nr. 3485/85/EKSF af 27. november 1985 (EFT L 340 af 18.12.1985, s. 5) fra Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, ulovlig og retsstridig.

I alle fem sager har *sagsøgerne* nedlagt påstand om, at Kommissionen idømmes sagens omkostninger.

Kommissionen har nedlagt påstand om, at Domstolen

i sag 33/86: afviser sagen, subsidiært frifinder sagsøgte;

i sagerne 44, 110, 226 og 285/86: frifinder sagsøgte.

I hver af de fem sager har *Kommissionen* nedlagt påstand om, at sagsøgeren idømmes sagens omkostninger.

III — Formaliteten (sag 33/86)

Kommissionen har alene rejst formalitetsindsigelse i sag 33/86. Om realiteten har den gjort gældende, at sagsøgeren ikke har godtgjort, at beslutning nr. 3485/85/EKSF indebærer magtfordrejning i forhold til sagsøgeren. Kommissionen har også udtrykt tvivl om, hvorvidt sagsgenstanden er korrekt formuleret, for så vidt som den angår ordlyden af artikel 5 i beslutning nr. 3485/85/EKSF. Da sagsøgeren har kritiseret, at den nævnte beslutning ikke hjemler mulighed for at forbedre I:P-forholdet, har Kommissionen nemlig rejst det spørgsmål, om den af sagsøgeren påklagede bestemmelse burde stå i artikel 5, eller om det derimod ville have været mere logisk at hellige den en særlig artikel.

Stahlwerke Peine-Salzgitter finder, at Kommissionens undladelse af i beslutning nr. 3485/85/EKSF at hjemle en generel tilpasning af I:P-forholdet til fordel for de virksomheder, hvis leveringsandel på det fælles marked ligger væsentligt under EF-gennemsnittet, er i strid med EKSF-Traktatens artikel 58, stk. 2. Denne overtrædelse indebærer magtfordrejning netop i forhold til sagsøgeren, for det første fordi sagsøgeren var blandt de EF-virksomheder, som var hårdest ramt af et meget ugunstigt I:P-forhold, og for det andet fordi Kommissionen gentagne gange har erkendt, at sagsøgerens vanskeligheder som følge af dette I:P-forhold netop krævede en løsning.

For så vidt angår det forhold, at sagen vedrører artikel 5 i beslutning nr. 3485/85/EKSF, har sagsøgeren anført, at artikel 5 indeholder en regulering af leveringskvoterne, som direkte medfører, at der ikke foretages nogen generel tilpasning af I:P-forholdene. Det er grunden til, at sagsøgeren påstår delvis annullation af den anfægtede beslutning.

IV — Parternes anbringender og argumenter

Parternes anbringender og argumenter er med visse forskelle, som der redegøres for i det følgende, i vidt omfang de samme i de fem sager. I alle fem søges der direkte eller indirekte en prøvelse af, om beslutning nr. 3485/85/EKSF er lovlig.

I sag 33/86 finder sagsøgeren *Stahlwerke Peine-Salzgitter* og intervenienten *Hoogovens*, at den generelle beslutning nr. 3485/85/EKSF er behæftet med magtfordrejning i forhold til dem, idet Kommissionen ved at undlade at hjemle en generel tilpasning af I:P-forholdet til fordel for de virksomheder, hvis leveringsandel på det fælles marked ligger væsentligt under EF-gennemsnittet, ikke har overholdt forpligtelsen i henhold til EKSF-Traktatens artikel 58, stk. 2, til at fastsætte rimelige kvoter.

I sagerne 44 og 110/86 gør *Stahlwerke Peine-Salzgitter* gældende at have et individuelt krav på en rimelig tilpasning af sit I:P-forhold, et krav, som følger direkte af bestemmelserne i Traktatens artikel 58, der i sin egenskab af primær EF-retskilde har forrang for beslutning nr. 3485/85/EKSF, som er ulovlig, i det mindste delvis. Kommissionen tog ikke hensyn til dette krav, da den fastsatte de inviduelle kvoter for første kvartal af 1986, og dens beslutning strider derfor mod EKSF-Traktatens artikel 58 uafhængigt af, om det var nødvendigt at tilpasse alle I:P-forholdene ved at fastsætte generelle retsforskrifter.

I sagerne 226 og 285/86 anfører *Hoogovens*, at Kommissionen ved i beslutning nr. 3485/85/EKSF ikke at have indføjet muligheden for en rimelig tilpasning af leveringskvoterne har overtrådt EKSF-Traktatens artikel 4, jfr. artikel 58, samt de almindelige retsprincipper om lighed og omhyggelig lovforberedelse. Hoogovens gør desuden gældende, at eftersom den generelle beslutning nr. 3485/85/EKSF er ulovlig, følger det så meget mere, at de omtvistede individuelle beslutninger, som er truffet på grundlag af den generelle beslutning, ikke kan opretholdes.

Sagsøgerne gør sammen med *Hoogovens* som intervenient i sag 33/86 gældende, at EKSF-Traktatens artikel 58, stk. 2, første pkt., indeholder en forpligtelse for Kommissionen til at fastsætte kvoterne på et rimeligt grundlag under hensyntagen til de i EKSF-Traktatens artikler 2, 3 og 4 nævnte principper. Domstolen har selv gentagne gange udtalt sig om den nøjagtige betydning af rimelighedskriteriet (domme af 7. juli 1982, Klöckner-Werke mod Kommissionen, 119/81, Sml. s. 2627, og af 11. maj 1983, Klöckner-Werke mod Kommissionen, 244/81, Sml. s. 1451). Beslutning nr. 3485/85/EKSF videreførte de urimelige leveringskvoter, som var tildelt Stahlwerke Peine-Salzgitter og Hoogovens.

Som Kommissionen selv anførte i sin meddelelse til Rådet af 8. oktober 1985, var et udsving på mere end 10% ikke mere i overensstemmelse med målsætningen for Fællesskabets jern- og stålpolitik. Det følger nødvendigvis heraf, at et sådant udsving også strider mod målene i EKSF-Traktatens artikler 2 til 5 og således mod artikel 58, stk. 2, første pkt. Da I:P-forholdet for Stahlwerke Peine-Salzgitter og Hoogovens' produktgrupper ligger væsentligt under EF-gennemsnittet, undertiden nær 25%, medfører sådanne forskelle uundgåeligt konkurrenceforvridning.

Det uhensigtsmæssige I:P-forhold skyldes udelukkende, at sagsøgernes produktionskvote, som er bestemt til eksport, fastsættes på en meget ufleksibel måde ved kvoteordningen, selv om markedsvilkårene har ændret sig meget kraftigt netop på eksportmarkederne. Den faldende rentabilitet og det svigtende eksportsalg, som skyldes overkapacitet på verdensmarkedet, påvirker naturligvis i særlig grad de virksomheder, som har fået tildelt en ekstremt høj eksportandel i kvoteordningen.

Kommissionens tilkendegivelse om, at en generel justering af I:P-forholdet var »nødvendig«, var en konstatering af den nødvendighed, der fremgår af EKSF-Traktatens artikel 58. Det betyder også, at en hvilken som helst beslutning, der ikke hjemler en sådan korrektion, efter Kommissionens egen mening er behæftet med fejl og overskrider de grænser for Kommissionens beføjelser, som er fastsat i EKSF-Traktatens artikel 58, stk. 2, første pkt. Kommissionen har derfor med beslutning nr. 3485/85/EKSF gjort sig skyldig i magtfordrejning. Denne magtfordrejning var særlig til skade for Stahlwerke Peine-Salzgitter og Hoogovens, fordi deres ekstremt ugunstige I:P-forhold konkurrence- og rentabilitetsmæssigt stillede dem væsentligt dårligere på grund af markedsforholdene.

Kommissionen kan ikke gøre gældende, at Rådet ikke godkendte det forslag om en generel justering af I:P-forholdene, som den havde forelagt Rådet. Fastsættelsen af rime-

lige kvoter henhører nemlig alene under Kommissionens kompetence. Det følger for det første af selve ordlyden af EKSF-Traktatens artikel 58, stk. 2, første pkt., hvori det anføres, at det er Kommissionen, som fastsætter kvoterne på et rimeligt grundlag. For det andet har Domstolen ligeledes bekræftet denne opfattelse i sin dom af 11. maj 1983 i ovennævnte sag 244/81, Klöckner-Werke. Ifølge kompetencefordelingen mellem Rådet og Kommissionen i henhold til artikel 58 er Rådets samtykke kun påkrævet for at indføre kvotesystemet, idet Kommissionen tværtimod alene er kompetent til at fastsætte rimelige kvoter.

Hvis Kommissionen kunne støtte ret på et manglende »samtykke« fra Rådet, kunne den i virkeligheden, ved at påberåbe sig forbehold fra Rådet af politiske bevæggrunde over for visse detailforanstaltninger, fra domstolskontrollen unddrage en hvilken som helst forskrift omfattet af et absolut EF-retligt krav i henhold til EKSF-Traktatens artikel 58, stk. 2, som foreskriver »rimelige kvoter«.

Selv hvis Kommissionen faktisk var afhængig af, at der forelå et »samtykke« fra Rådet selv til den konkrete udformning af kvoteordningen, skal Domstolen under en sag om magtfordrejning ved udformningen af kvotebestemmelserne i det mindste kunne efterprøve, om det manglende samtykke fra Rådet til den omstridte ordning ikke var i strid med EKSF-Traktatens artikel 58.

Kommissionen har bemærket, at Rådet ikke har godkendt dens forslag om i den generelle beslutning at tilføje en bestemmelse, som inden for visse grænser kunne have forbedret virksomhedernes I:P-forhold.

Kommissionen har gennemgået spørgsmålet om, hvorvidt den var beføjet og i givet fald forpligtet i henhold til EKSF-Traktatens artikel 58, stk. 2, første pkt., til i en generel beslutning at hjemle mulighed for at fastsætte kvoterne, selv om Rådet har afslået at give sit hertil udbedte samtykke.

Sagsøgernes opfattelse herom kan nemlig kun forsvares, hvis man isoleret kunne betragte stk. 1 og 2 i artikel 58. Det ville betyde, at Rådets samtykke naturligvis er nødvendigt til at »indføre« et kvotasystem (artikel 58, stk. 1), men at fastsættelsen af »kvoterne på et rimeligt grundlag« inden for de nøjagtige rammer i kvoteordningen (artikel 58, stk. 2) udelukkende påhviler Kommissionen. Kommissionen finder, at en sådan fortolkning af artikel 58 er udtryk for en vildfarelse. Den er heller ikke forenelig med Kommissionens og Rådets nuværende praksis, og heller ikke med Domstolens.

Hvis Rådets samtykke var nødvendigt i henhold til artikel 58, stk. 1, til at indføre en kvoteordning, betyder det ikke, at ordningens enkeltheder, forlængelse eller ændring kan gennemføres uden Rådet. Den eneste undtagelse fra denne regel er muligheden for at udstede bestemmelser på de vilkår, som er fastsat i artikel 18 i den gældende generelle beslutning. Artikel 18 er en bemyndigelsesregel, som gør det muligt at reagere hurtigt, dvs. uden Rådets samtykke og uden konsultation af Det Rådgivende Udvalg, over for dybtgående ændringer på jern- og stålmarkedet eller over for uforud-

sete vanskeligheder under forvaltningen af den generelle beslutning.

Kommissionen fastsætter i henhold til bestemmelserne i den gældende generelle beslutning kvoterne på et rimeligt grundlag: Der er således en snæver sammenhæng mellem stk. 1 og 2 i artikel 58. Det ville derfor hverken være retmæssigt, hvis Kommissionen tildelte kvoter — f. eks. ud fra rimelighedsbetragtninger — eller tilladeligt, hvis Kommissionen ændrede den generelle beslutning uden for den stipulerede fremgangsmåde, med henblik på, at der kunne foretages kvotetilpasninger ud fra rimelighedsgrunde. Disse to foranstaltninger kan kun træffes i én af de to følgende procedurer: Enten ved at ændre den generelle beslutning i henhold til artikel 58, stk. 1, dvs. efter Rådets samtykke, eller ved at ændre den generelle beslutning i henhold til artikel 18 og efter dennes betingelser.

I det foreliggende tilfælde var det, efter at Rådet havde afgivet sin negative udtalelse vedrørende Kommissionens forslag om nødvendigheden af at ændre I:P-forholdet, umuligt for Kommissionen at se bort fra denne udtalelse i forbindelse med beslutning nr. 3485/85/EKSF. Ej heller kunne en beslutning i henhold til artikel 18 forudses så kort tid efter vedtagelsen af den generelle beslutning og uden en fyldestgørende begrundelse. Den ville ydermere have været svær at forene med Domstolens dom af 21. februar 1984 (Walzstahl-Vereinigung og Thyssen mod Kommissionen, 140, 146, 221 og 226/82, Sml. s. 951).

Kommissionen finder, at Domstolens dom af 11. maj 1983 i sag 244/81, Klöckner-Werke, ovennævnt, som sagsøgerne har påberåbt sig, drejer sig om en helt anden situation end den foreliggende, og at den ikke giver grundlag for at slutte, at Kommissionen, når den vedtager den generelle beslutning, kan se bort fra en negativ udtalelse om et bestemt spørgsmål, som er stillet i forbindelse med samtykke-proceduren.

For så vidt angår søgsmålene til prøvelse af de individuelle beslutninger, der blev truffet på grundlag af den generelle beslutning, bemærker Kommissionen, at når den indfører et kvotesystem, er den i medfør af almindelige principper bundet i samme grad som andre berørte parter af de bestemmelser, som den har vedtaget inden for rammerne af den nævnte ordning. Det ville være uforeneligt hermed yderligere at anerkende et individuelt krav for virksomhederne på tildeling af kvoter direkte på grundlag af artikel 58. En sådan anerkendelse ville nemlig føre til, at kvotesystemet mistede sin mening, og ville fratage Kommissionen enhver myndighed med hensyn til systemets forvaltning. Virksomhederne ville kunne anfægte alle Kommissionens beslutninger i forbindelse med nævnte forvaltning under påberåbelse af, at de er »urimelige«.

V — Retsforhandlingernes videre forløb

Ved skrivelse, registreret på Domstolens Justitskontor den 27. august 1987, har Kommissionen underrettet Domstolen om, at retstilstanden er blevet ændret siden skriftvekslingen, idet Kommissionen har vedtaget beslutning nr. 1433/87/EKSF af 20. maj 1987 vedrørende ændring af en del af produktionskvoterne til leveringskvoter inden for det fælles marked (EFT L 136, s. 37).

Efter anmodning fra parterne besluttede formanden for Sjette Afdeling at give dem tilladelse til hver at indgive en skriftlig rede-

gørelse for betydningen af den nævnte beslutning. Redegørelserne fra Kommissionen, Stahlwerke Peine-Salzgitter (bestående af en skriftlig redegørelse af 23. september 1987 og to bilag) og Hoogovens blev indgivet til Domstolens Justitskontor henholdsvis den 1., 24. og 25. september 1987.

Stahlwerke Peine-Salzgitter har bemærket, at konsekvenserne af beslutningerne nr. 1433/87/EKSF og 1434/87/EKSF (EFT L 136, hhv. s. 37 og 39) udgør et udeleligt »hele«, og konsekvenserne kun kan bedømmes samlet. Som følge af denne sidste beslutning og de individuelle beslutninger svulmede referencerne under kvoteordningen op til et punkt, som for Stahlwerke Peine-Salzgitter medførte tabte kvoterettigheder, som fjernede de teoretiske fordele, som beslutning nr. 1433/87/EKSF gav virksomheden. Faldet i sagsøgerens produktionsandel i Fællesskabet for produkter henhørende dels under grupperne Ia til III, dels under gruppe I løb op i et produktionstab på ca. 7 000 tons pr. kvartal.

Beslutning nr. 1433/87/EKSF gav alle virksomheder, herunder dem, hvis andel i gruppe I ligger over EF-gennemsnittet, mulighed for at forhøje deres andel i gruppe I. Til skade for Stahlwerke Peine-Salzgitter medførte beslutningen en ny stigning i andelen i gruppe I fra et gennemsnit hidtil på 76% til fremover på 78%.

Kommissionens forslag af 8. oktober 1985 til Rådet sigtede derimod på, at de virksomheder, hvis andel i gruppe I er ekstremt lav og ligger 10 points under EF-gennemsnittet, først kunne bringe deres tal op på dette gennemsnit. Beslutning nr. 1433/87/EKSF er ikke egnet til at gennemføre dette mål, fordi den også giver de virksomheder, hvis tal allerede da var højere end EF-gennemsnittet, mulighed for at foretage en ny forhøjelse af deres andel i gruppe I.

Beslutning nr. 1433/87/EKSF tillod i øvrigt kun en forbedring af andelen i gruppe I, når der samtidig blev foretaget en reduktion af produktionskvoten. For så vidt angår Stahlwerke Peine-Salzgitter, androg produktionstabet op mod 3 000 tons pr. kvartal. Dette element var objektivt berettiget for de virksomheder, hvis andel i gruppe I ligger inden for EF-gennemsnittet, eller endog over, men ikke for de virksomheder, hvis andel i gruppe I bør bringes op på EF-gennemsnittet.

Det er åbenbart, at enhver reduktion af P-kvoten teoretisk er nok til at forbedre I:P-forholdet, selv når andelen i gruppe I ikke stiger i reelle tal.

Stahlwerke Peine-Salzgitter anfører, at beslutning nr. 1433/87/EKSF ikke er relevant i den foreliggende sag, idet den på ingen måde efterfølgende for året 1986 kan forbedre virksomhedens utilstrækkelige I:P-forhold, som er genstanden for disse sager.

Hoogovens har ligeledes bemærket, at beslutning nr. 1433/87/EKSF ikke finder anvendelse i sagen. Den bestrider de oplysninger, som Kommissionen har fremlagt i sin ovennævnte analyse af 1. september 1987. Hoogovens konstaterer, med belæg, at beslutning nr. 1433/87/EKSF kun skaber en så ubetydelig forbedring af dens I:P-forhold, at man ikke kan tale om nogen væsentlig indvirkning på dens forhold i 1987 og da vel slet ikke om nogen forbedring. Den økonomiske virkning af anvendelsen af

den nævnte beslutning er uden betydning for Hoogovens' vedkommende.

Hoogovens gør også gældende, at beslutning nr. 1433/87/EKSF kun kan fortolkes i sammenhæng med beslutning nr. 1434/87/EKSF. Som følge af liberaliseringen af gruppe Ic blev Hoogovens' I:P-forhold yderligere forværret i 1987, for så vidt angår produktgruppen Ia i forhold til 1986, og det med 11,5%. Ved fuldt ud at udnytte de ved beslutning nr. 1433/87/EKSF indførte begrænsede muligheder for overførsel til produktgruppe Ia kunne Hoogovens sandsynligvis have forbedret sit I-forhold med ca. 4,5%, hvilket var en meget lavere procent end i fjerde kvartal af 1986.

Kommissionen har forklaret, at beslutning nr. 1433/87/EKSF, som har hjemmel i artikel 18 i beslutning nr. 3485/85/EKSF, har til formål i det mindste i et vist omfang at tage hensyn til forældelsen af kvoteordningen og at ajourføre virksomhedernes referencer, som kan føres tilbage til Kommissionens generelle beslutning nr. 1831/81/EKSF af 24. juni 1981 om indførelse af en overvågningsordning og en ny kvoteordning for produktion af visse produkter for virksomhederne i jern- og stålindustrien (EFT L 180, s. 1).

Ud over en forældelse af referencerne fandt Kommissionen, at der foreligger »dybtgående ændringer på jern- og stålmarkedet« som nævnt i artikel 18, stk. 1, i beslutning nr. 3485/85/EKSF, i første række fordi jern- og stålvirksomhedernes eksport til tredjelande gik kraftigt tilbage i 1986, som det f. eks. fremgår af det foreløbige »stål«-program for første kvartal af 1987 (EFT C 47, s. 4).

Hovedelementerne i beslutning nr. 1433/87/EKSF kan resumeres således: For hvert kvartal og i den gruppe af produkter, som virksomhederne vælger, kan de omdanne en del af forskellen mellem produktionskvoterne og de kvoter, der er bestemt til levering på det fælles marked, til kvoter, som kan leveres på det fælles marked. Denne andel forøges i samme grad som I:P-forholdet fjerner sig mod underkanten af gennemsnittet for alle virksomhederne, nemlig 76%. Virksomhederne skal underrette Kommissionen om den omdannelse, de foretrækker, inden udgangen af det pågældende kvartal (artikel 1, stk. 2).

Med henblik på beslutningens gennemførelse har Kommissionen inddelt virksomhederne i tre klasser:

klasse 1

I:P-forhold under 61%:
den maksimale tilpasning er 30% af forskellen mellem produktionskvoter og leveringskvoter;

klasse 2

I:P-forhold under 71%:
den maksimale tilpasning er 15%;

klasse 3

I:P-forhold over 71%:
den maksimale tilpasning er 5%.

Da de omdannelser, som blev foretaget af de virksomheder, der var stærkt begunstigede af denne beslutning, skete på bekostning af alle dem, som fik mindre ud af den pågældende foranstaltning, fastsatte beslutningen en konverteringssats på 1: 0,85. Det betyder, at der skal foretages en dobbelt tilpasning:

— den mængde, som er fastsat som angivet ovenfor, ganges med 0,85; resultatet føjes til basisleveringskvoten i den valgte gruppe;

— den mængde, der er fastsat som angivet ovenfor, ganges med 0,15; resultatet trækkes fra basisproduktionskvoten i den valgte gruppe.

I første kvartal af 1987 var I:P-forholdet 57,9% for Stahlwerke Peine-Salzgitter og 53,6% for Hoogovens. De to virksomheder henhørte således til klasse 1 i den ovenfor anvendte terminologi. Kommissionen har leveret oplysninger, for så vidt angår de maksimale supplerende leveringskvoter for de to virksomheder og de valg, virksomhederne har foretaget, for så vidt angår omdannelse af kvoter for første og andet kvartal af 1987.

Kommissionen tilføjer, at den er bekendt med, at Stahlwerke Peine-Salzgitter og Hoogovens ville have været i en bedre situation, hvis Rådet havde givet sit samtykke til Kommissionens forslag af 8. oktober 1985. Efter at Rådet havde afslået at give sit samtykke var Kommissionen dels af retlige, dels af politiske hensyn ikke i stand til på eget initiativ og med hjemmel i artikel 18 i beslutning nr. 3485/85/EKSF at indføre den løsning, som Rådet netop havde afslået. Den fandt det hensigtsmæssigt at vente, indtil en forværret eksportsituation havde givet den et holdbart argument til i hvert fald delvis at opfylde jern- og stålvirksomhedernes ønsker om et forbedret I:P-forhold.

VI — Mundtlig forhandling

Under den mundtlige forhandling den 22. oktober 1987 har parterne taget Rådets svar på Domstolens spørgsmål til efterretning, nemlig at Rådet nægtede at give samtykke til Kommissionens forslag om at ændre I:P-forholdene for virksomheder med meget ugunstige leveringskvoter.

T. F. O'Higgins
Refererende dommer